

Kindla sõnapidaja mees.

Sellel ajal, kui Moorlased Spaania maalt veel wäljaetud ei olnud, tappis üks Spaa-
nia maa mõisnik ühe noore Moorlase ära,
kellega ta nii tüliise oli läinud, et mõlemad
waastatiku sõariistad wälja tõmmasiwad. —
Spaanlane pidi ära põgenema; sest tapetud
Moorlase seltsimehed ajasiwad teda taga, et
temale seda kätte tasuda. Tema sai veel ilma
nagemata üle ühe aia müüri hüpata. Aga et
temale sellel silmapilgul just aia peremees
waistu tuli, jutustas ta sellele oma õnnetust
ja palus kaitsemist. Ilma sõna rääkimata
wõttis Moorlane puu küllest ühe õuna, mur-
dis pooleks ja andis teise poole põgenejalle,
üteldes: „Kui sa selle ära sööd, siis oled sa
minu külaline ja wõid julge olla, et ma sind
oma kaitsemise alla wõtan.“

Sellel samal õösel, mõni tund hiljem, sai
seesama aiaperemees teada, et tapetud noor-
mees tema poeg olnud. Isa süda oli küll

walu sees, aga siiski oma tõutuse peale mõtel-
des, waigistas ta ennast ja läks mõrtsuka
juurde, üteldes: „See noor mees, keda sina
ära oled tapnud, on minu poeg, minu ainus
suguwõsa kánnu oks ja minu kõige kallim
wara olnud.“ Kui ma kättemaksmise healt,
— mis usu järele, — kuulda wõtaksin, siis
piaksid sina minu káe lábi surema; aga ma
olen sulle kaitsemist tõutanud, seepárást annan
sinule seda nõuu, et sa sedamaid siit ära-
põgened, enne kui keegi minu omaksetest náeks.
Ma olen sinule ka ühe hobuse wárawa ette
walmis pannud. Põgene nüüd ruttu ja anna
Jumalale tánu, kes minu wihameelt on wai-
gistanud, et ma oma tõutust olen pidada
wõinud! Nüüd ruttu!“

Üksteistkümmes kápe.

Wõid olla, et see ehk 7. Moosese raama-
tus seisab, mida mõned ütlewad olnud ole-
wat! — Minu silme ette ei ole küll seda